La Vanguardia, 12/04/20

Ignacio Orovio

La carretera

Dimecres havia de conduir fins al Ripollès i la Cerdanya per escriure un reportatge. La nit abans estava inquiet, volàtil, ho vaig preparar tot (la llibreta, una jaqueta) com si me n'anés a Noruega. No identificava exactament per què: per sortir de casa? Per l'emoció de trencar el confinament? Tenia un salconduit del director d'aquest diari en tant que –la informació– és un servei essencial, de manera que no vulnerava cap norma de l'estat d'alarma.

Havia sortit de casa uns dies abans per a un altre reportatge al Catsalut, però... hi havia anat a peu. En efecte: em preguntava si recordaria conduir, si sabria fer-ho en un món buit, si amb tota la carretera per a mi i sense gaires cotxes que se m'interposessin no m'alliberaria a la temptació de córrer i vulneraria els límits, vaig dubtar si seria capaç de respectar les normes de trànsit, ja que ningú no m'havia d'observar, increpar ni multar, que tenia tota la llibertat i, a més, recordo on són alguns dels radars.

Vaig sortir molt d'hora i, tal com havia imaginat, la carretera era pràcticament neta. Poquíssims vehicles. Com algunes matinades o agostos. Cap control policial. Era inquietant, Catalunya era inquietant, i no hi ha aquí cap sorna política.

Havia quedat amb el fotògraf Llibert Teixidó a l'entrada de Camprodon. Vam fer la feina i ens en vam anar cap a la Cerdanya, per altres carreteres igual de mortes i torbadores. Cap trànsit, cap ciclista que ens fes anar a 10.

Darrere d'un revolt apareix el monstre de ciment de la tèrmica de Cercs: Txernòbil

Portàvem sengles entrepans. Vam parar a Espinosa, un poble en ruïnes, enclavat entre muntanyes. Hauria estat idíl·lic –el riu, el silenci, les roques– però altre cop el buit era anguniós. Ni una ànima. Han vist la pel·lícula *The road*, o alguna de *Mad Max*? Doncs la primavera meravellosa no ho feia gaire diferent.

A la Cerdanya hi plovia, i d'alguna manera va atenuar la sensació perquè, amb el mal temps, ens tendim a recloure, es podia pensar que la gent s'estava a casa a resguard. Però de tornada, a l'altre costat del túnel del Cadí, el dia tornava a ser assolellat i va aparèixer, darrere d'un revolt, el monstre de ciment de la tèrmica de Cercs. Txernòbil. Vaig pensar o més aviat vaig sentir que en aquell paisatge inert seria una mala idea tenir una avaria, per molt que les grues continuïn sent –suposo– servei essencial i que una d'elles m'hauria rescatat. El pànic del buit, del buit inofensiu. El no-res. Ningú. Mart.

D'alguna manera, vaig enyorar aquella carretera i els seus embussos de tres hores dels diumenges. Enerven, crispen, sempre hi ha un idiota que se't cola per la dreta, però és pitjor la inquietud, la incertesa, l'enorme res. Sabem que l'embús es desfarà. Ara no sabem quan es farà.

En una corba dels 400 quilòmetres que vam fer aquell dia hi viu un tipus confinat en una autocaravana. No va voler ser entrevistat, no ens va voler explicar què hi fa allà, ni tan sols si no en desvetllàvem la ubicació. Va dir que tenia por, però allà, enmig de la solitud més absoluta, no va dir exactament de qui o de què.